

8. W ramach zarzutu ósmego tytułem subsydiarnym wnoszące odwołanie twierdzą, że nawet przy założeniu, iż określeniu „związanie” należy przypisać znaczenie nadawane mu przez Sąd, należy stwierdzić, że rozumienie to zostało zastosowanie w sposób błędny w niniejszej sprawie.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 281, s. 16).

Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2015 r. – Komisja Europejska/Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-626/15)

(2016/C 059/04)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouquet, E. Paasivirta, C. Hermes, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Rady z dnia 11 września 2015 r. zawartej w konkluzji Przewodniczącego Komitetu Stałych Przedstawicieli z dnia 11 września 2015 r. zatwierdzającej złożenie, w imieniu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, dokumentu do dyskusji dotyczącego przyszłego wniosku do Komisji o zachowaniu żywych zasobów morskich Antarktyki mającego na celu utworzenia morskiego obszaru chronionego na Morzu Weddella, powtórzonej w streszczeniu sprawozdania z dnia 23 września 2015 r. z 2554-ego spotkania Komitetu Stałych Przedstawicieli (dokument 11837/15, punkt 65, strony 19 i 20 oraz dokument 11644/1/15/REV), w zakresie, w jakim Rada zażądała, aby dokument do dyskusji został złożony w imieniu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, zamiast zostać złożony w imieniu samej Unii;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze tej Komisja wnosi do Trybunału o stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 11 września 2015 r. w zakresie, w jakim Rada zażądała, aby skierowany do Komisji dokument do dyskusji o zachowaniu żywych zasobów morskich Antarktyki mający na celu utworzenia morskiego obszaru chronionego na Morzu Weddella został złożony w imieniu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, zamiast zostać złożony w imieniu samej Unii.

Komisja jest zdania, że zaskarżona decyzja, która jest oparta na założeniu, iż kompetencja w tej dziedzinie jest podzielona i w konsekwencji dokument do dyskusji powinien zostać przyjęty w drodze konsensusu i złożony w imieniu Unii i jej państw członkowskich, jest bezprawna, gdyż uniemożliwia ona w ten sposób Komisji złożenie wspomnianego dokumentu w imieniu samej Unii, przez co narusza wyłączną kompetencję Unii w tej dziedzinie (oraz prerogatywy Komisji w zakresie reprezentowania Unii).

Komisja podnosi dwa zarzuty na poparcie swojej skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

W pierwszej kolejności Komisja podnosi, że poprzez przyjęcie zaskarżonego aktu Rada naruszyła wyłączną kompetencję Unii w dziedzinie zachowania morskich zasobów biologicznych wymienioną w art. 3 ust. 1 pkt d) TFUE. Po pierwsze, Komisja uważa, że Rada pominęła kontekst prawny środka, którego dotyczy zaskarżony akt, zarówno w ramach Konwencji o zachowaniu żywych zasobów morskich Antarktyki, jak i w ramach Unii. Po drugie, Komisja jest zdania, że Rada pominęła cel i treść wspomnianego środka.

W drugiej kolejności Komisja podnosi, tytułem posiłkowym, że nawet gdyby środek nie należało uznać za środek zachowania morskich zasobów biologicznych w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt d) TFUE, to jednak poprzez wydanie zaskarżonego aktu Rada naruszyła wyłączną kompetencję Unii, jako że Unii przysługuje wyłączna kompetencja zewnętrzna w tej dziedzinie, ponieważ planowany środek może wpływać na zasady Unii lub zmieniać ich zakres w rozumieniu art. 3 ust. 2 TFUE. Po pierwsze Komisja uważa, że Rada nie wzięła pod uwagę, iż planowany środek może wpływać na dwa rozporządzenia prawa wtórnego (rozporządzenia (WE) nr 600/2004 ⁽¹⁾ i (WE) nr 601/2004 ⁽²⁾) lub może je zmienić. Po drugie Komisja jest zdania, że Rada nie uwzględniła wpływu na ramowe stanowisko Unii z czerwca 2014 r. lub jego zmiany.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 600/2004 z dnia 22 marca 2004 r. ustanawiające niektóre środki techniczne stosowane do działalności połowowej na obszarze objętym Konwencją o zachowaniu żywych zasobów morskich Antarktyki (Dz.U. L 97, s. 1, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 4. t. 7, s. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 601/2004 z dnia 22 marca 2004 r. ustanawiające określone środki kontrolne stosowane wobec działalności połowowej na obszarze objętym Konwencją o zachowaniu żywych zasobów morskich Antarktyki i uchylające rozporządzenia: (WE) nr 3943/90, (WE) nr 66/98 i (WE) nr 1721/1999 (Dz.U. L 97, s. 16, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11. t. 51, s. 52).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 30 listopada 2015 r. – London Borough of Ealing/
Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs**

(Sprawa C-633/15)

(2016/C 059/05)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: London Borough of Ealing

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy na mocy art. 133 akapit ostatni głównej dyrektywy w sprawie podatku VAT ⁽¹⁾ organy Zjednoczonego Królestwa są uprawnione do nałożenia warunku określonego w lit. d) tego artykułu na podmioty prawa publicznego (i) w sytuacji, gdy istotne dla sprawy transakcje były w Zjednoczonym Królestwie traktowane jako działalność opodatkowana w dniu 1 stycznia 1989 r., ale inne usługi związane ze sportem podlegały w tej dacie zwolnieniu oraz (ii) w sytuacji, gdy istotne dla sprawy transakcje nie były najpierw objęte zwolnieniem na mocy prawa krajowego zanim organy Zjednoczonego Królestwa zdecydowały o nałożeniu warunku określonego w art. 133 lit. d)?